

גם אני לומד תורה בשיעור של נחמה / רחל סלייטר

יעל עומדת על המגלשה הצהובה שבגן השעשועים.

"תראו", היא מצביעה על השביל. "כל ההורים הולכים לשיעור של נחמה".

"גם אבא ואימא שלי הולכים", אומר נועם. "ואני מכיר את נחמה ליבוביץ. הרבה פעמים היא באה אלינו בשבת".

"למה כולם הולכים לשיעור שלה?" שואלת רחלי. "מה היא עושה שם?"

"אימא שלי אומרת שהיא יודעת לספר סיפורי תורה הכי טוב בכל הארץ", מכריז נועם. "אפילו בכל העולם".

כשנגמר השיעור, רואים הילדים את נחמה הולכת בשביל.

"הנה נחמה!" קורא נועם, רץ אליה ומחבק אותה.

"נחמה ליבוביץ", הוא אומר לה. "אני אוהב אותך".

"מדוע?" היא שואלת בחיוך.

"כי השבת תלמדי תורה גם את ילדי הגן שלנו. נכון?"

נחמה מביטה בו ועונה: "השבת לא אוכל ללמד את ילדי הגן. אבל... בשבת פרשת 'מקץ' אגיע שוב אל הכפר, ואז אלמד אתכם".

עברה שבת ועוד שבת, וכרגיל ילדי הגן נפגשים בגן השעשועים.

"אימא שלי אומרת שבשבת הבאה יקראו את פרשת 'מקץ' על יוסף והאחים שלו", קוראת יעל כשהיא עומדת בראש המגלשה.

"ואז נחמה תגיע ללמד אותנו", מוסיפה רחלי שעומדת לידה.

הבנות מתגלשות יחד ונופלות לארגז החול בצחוק גדול.

"אתמול הגננת סיפרה לנו על האחים של יוסף", נזכרת יעל.

"בטוח שנחמה תמשיך את הסיפור הזה בשיעור שלה", אומר נועם.

"אני רוצה לדעת מה נחמה תביא איתה לשיעור..." אומרת רחלי.

"אני חושב שהיא תעשה לנו הצגה ותביא גביע גדול כמו הגביע של יוסף", אומר אלקנה.

"אולי... אולי היא תביא כתונת פסים ועוד תחפושות בארגז גדול", מציעה יעל.

"איך היא תוכל להביא ארגז גדול מירושלים עד כפר מימון?" שואלת רחלי. "זה כל כך רחוק. נוסעים... נוסעים... ונוסעים..."

חלף שבוע. ביום שישי הולכים הילדים לגן השעשועים וצופים משם בהתרגשות אל הכביש. "הנה המונית של נחמה!" קורא אלקנה בקול חזק ומצביע על המכונית שעוצרת במרכז הכפר.

נחמה יורדת מהמונית לבושה בשמלה חומה ועל ראשה כובע חום.

מה היא מוציאה מהמונית?

ארגז?

שקית גדולה?

לא ולא.

היא אוחזת בידה האחת מזוודה קטנה ובידה השנייה ספרים.

יעל ונועם מתקרבים לשפת המדרכה, ויעל מציעה אל תוך המונית. אולי הארגז נשכח שם.

"אין שום ארגז", היא אומרת באכזבה ורצה לספר לחברים.

"נחמה ליבוביץ!" קורא נועם ומתקרב לנחמה. "אני רוצה לעזור לך לסחוב את הספרים".

נחמה מסתובבת לאחור ועיניה צוחקות מבעד למסגרת המשקפיים החומה. היא מוסרת לו את הספרים ומודה לו.

"רחלי אומרת שירושלים מאוד רחוקה", אומר לה נועם כשהם פוסעים לאט בשביל. "ואת..."

את זקנה כמעט כמו סבתא שלי! אז איך יש לך כוח לנסוע עד הכפר שלנו?"

"אני נוסעת ללמד תורה בהרבה מקומות בארץ ישראל האהובה עליי", עונה נחמה. "פעם אחת נסעתי רחוק רחוק למדבר סיני כדי ללמד חיילים. אני מאוד אוהבת ללמוד וללמד את

התורה", היא אומרת "כשהייתי ילדה בגילך, הכנתי הצגה על יוסף ואחיו והצגתי אותה לבני הדודים שלי".

נועם מנופף לשלום ורץ לספר לחבריו שנחמה מספרת סיפורים גם לחיילים. בשבת בצוהריים גן השעשועים מתרוקן מילדי הגן. כל הילדים ממהרים לשיעור התורה של נחמה.

נחמה יושבת מול הילדים ובידיה חומש בראשית. "שבת שלום, ילדים!" היא פונה אליהם בחיך. "השבת קראו בתורה את פרשת 'מקץ'. אני רוצה לקרוא לכם פסוק אחד מהפרשה. 'ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו', קוראת נחמה. "זה יוסף", עונה אלקנה. "האחים זרקו אותו לבור".

נחמה מספרת את הסיפור על יוסף והאחים שלו. כל הילדים יושבים בדממה ומקשיבים. הם מתכופפים קדימה כדי לשמוע כל מילה שנחמה אומרת. הם מרגישים כאילו הם עומדים עם נחמה ליד האחים בשדה ורואים את האחים האוכלים לחם.

"כתוב בתורה שיוסף התחנן לאחיו. מה, לדעתכם, הוא אמר להם?" הילדים שותקים. נחמה מביטה בכל אחד ואחד.

"מותר לנו להגיד דברים שלא כתובים בחומש?" שואל אלקנה בחשש.

"בוודאי", עונה נחמה ומצפה לתשובות הילדים.

"אני יודע", קורא נועם. "לא טוב לי בבור. תוציאו אותי מהר".

"יש פה נחשים ועקרבים. אני פוחד מהם", מוסיפה יעל.

"אני צמא ורעב", אומרת רחלי.

"אוהו", מתפעלת נחמה. "אלה בדיוק התשובות שאמר תלמיד חכם גדול".

אלקנה נעמד במקומו. "תוציאו אותי!" הוא צועק, "אני מבטיח לכם שלעולם לא אלבש יותר את כתונת הפסים!"

"טוב מאוד", משבחת אותו נחמה, "זכרת שהאחים קינאו בו בגלל הכתונת".

"מה תגידו לאבא כשתחזרו הביתה בלעדיי?" שואלת יעל.

נחמה מקשיבה לתשובות הנפלאות של הילדים. "אתם ממש תלמידי חכמים", מתפעלת נחמה.

הילדים יוצאים שמחים מהשיעור.

"אמרתי לכם שנחמה מספרת סיפורי תורה הכי טוב בארץ", אומר להם נועם בדרך לגן השעשועים.

"הכי טוב בעולם..." הם עונים לו.